

Výpadek (16.6.2011)

Pátek byl zvláštní den. Takový průsečíkový; občas se stává, že se v jednom bodě prolne několik navzájem nesouvisejících událostí a navzájem se podtrhnou a zdůrazní.

V pátek vyšel [článek pana Šimečka](#), který někteří z nás vnímali jako negativně laděný a který vyvolal některé odmítavé reakce. I ode mě. (Musím se k němu alespoň kratičce vrátit – škoda toho úvodu rozhovoru, úplně zapadly úžasné fotky jezevčků i příjemný rozhovor s paní Lenkou F.) A večer pak u nás nastal výpadek kabelového příjmu, současně přestal jít internet i televize.

Vašek zrovna montoval nový nábytek do koupelny a já jsem šila kabelku, slíbenou kamarádce jako dárek k narozeninám. Povídám, měl bys to nahlásit, máš číslo v mobilu, já bych ho musela hledat. Nemám čas, odpověděl. Však on se někdo ozve, je pátek večer. Hmmm, řekla jsem, a myslela si své. Asi za hodinu měl domontováno, ale televize stále nešla. Nejen u nás, ale na celém sídlišti – to se pozná pohledem z okna i podle toho, že je venku nezvykle ticho. Takže nakonec přece jen vzal telefon a zavolal na UPC. Operátor si ověřil, že výpadek u nás skutečně je, poděkoval za nahlášení poruchy, o které nevěděl, a přislíbil nápravu. Což také pozdě v noci splnil.

Šila jsem a myslela na světlo na chodbě, které nesvítilo, dokud jsem nezavolala správcovské

organizaci. Na kontejner u paneláku, který Pražské služby přestaly vyvážet. Kolik telefonátů jsem musela udělat, než se prošetřilo, že ho některý z nájemníků naplnil sutí. Než ho správcovská organizace vyprázdnila a my jsme ho mohli zase používat a popeláři opět vyvážet.

Šila jsem a myslela na to, jak lidi v domě místo pozdravu nadávají na to osvětlení a na popelnice a celé sídliště pak nadává, že nejde televize. Šila jsem a koukala na videu na film Všichni dobří rodáci.

Šila jsem a přemýšlela nad tím, v co vlastně věřím. Asi ve světlo. Že jsme na Zemi proto, abychom dávali světlo. Sobě i druhým, protože ne každý světlo dokáže dávat, i kdyby chtěl. Protože už ho dal tolik, že už nemůže. Nebo naopak ještě nemůže. Nebo nemůže dočasně. Nebo taky prostě proto, že už nechce, nejde to. Tolik se snažil, tolik svítil, ale došly mu síly nebo víra, protože zklamání bylo příliš. To se stává. Je to smutné, ale pochopitelné. A nikomu se nedá nic zazlívát.

Co ale k zazlívání je, když někdo takový říká, že je marné a zbytečné svítit. A neodpustitelné pak je, když někdo takový zhasí světla, která ještě planou.

Šila jsem a koukala na ty dobré rodáky a myslela na to, jak snadno se vytváří blbá nálada. A jak blízko je od blbé nálady k rezignaci. A že když se rezignuje, tak se vždycky objeví nějaký rodák a vůbec nemusí být dobrý. Pak začala jít televize a já jsem koukala na noční zprávy a z průsečíku se stal uzavřený kruh.

(Pane profesore Fialo, promiňte. Příště už si dám pozor a budu stručnější.)

(Náš Zvířetník, 16.6.2011)

<http://naszviretnik.net/2011/06/16/105x148-vypadek/>

{fshare}